



Република Србија  
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД  
1 Пж 6108/19  
16.12.2020. године  
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Невена Вукашиновића, председника већа, судије Иванке Спаховић и судије Јелене Јовановић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ....., чији је пуномоћник Сања Сретић, адвокат из ....., улица ....., против тужених ББ из ....., ул..... и ВВ из ....., ул. ...., ради утврђења ништавости уговора, вредност предмета спора 1.412.390.009,00 динара, одлучујући о жалби тужиље на пресуду Привредног суда у ... П .... од ..... године, у седници већа одржаној дана 16.12.2020. године донео је

ПРЕСУДУ

**ОДБИЈА СЕ** жалба тужиље као неоснована и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Привредног суда у .... П .... од ..... године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у .... П .... од .... године, у ставу I изреке одбијен је тужбени захтев тужиље, којим је тражила да се утврди да је ништав и да не производи правно дејство Уговор о преносу удела, оверен код јавног бележника УОП .... од 27.03.2017. године, закључен између туженог ББ у својству преносиоца удела и туженог ВВ у својству пријемника удела, чији је предмет пренос 100% удела у Привредном друштву ..... ДОО ....., а што би тужени били дужни признати и трпети и дозволити промену података од значаја за правни промет, односно брисање уписаних података на основу назначених правних послова и да ова пресуда служи као основ за упис промене података од значаја за правни промет - брисање уписаних података на основу назначених правних послова у регистар привредних субјеката код Агенције за привредне регистре. Ставом II је одбијен захтев тужиље за накнаду трошкова парничног поступка.

Благовременом и дозвољеном жалбом тужиља побија наведену пресуду из свих разлога предвиђених законом, те предлаже да Привредни апелациони суд укине побијану пресуду и врати првостепеном суду на поновно одлучивање. У жалби указује да учињена повреда из члана 374 става 2 тачка 12 Закона о парничном поступку, јер разлози побијане пресуде су неразумљиви. У жалби указује да првостепени суд није имао у виду Закон о породичном закону, и само Закону о привредним друштвима.

Испитујући законитост и правилност ожалбене пресуде на основу члана 386 Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд налази да жалба није основана.

У доношењу првостепене пресуде, нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 става 2 тачка 1-3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности, нити тужилац

основано указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 става 2 тачка 12 Закона о парничном поступку.

Пресуда нема недостатака због којих се не може испитати, изрека пресуде је јасна, не противречи сама себи и разлозима пресуде, пресуда има разлоге о битним чињеницама, дати разлози су јасни и нису противречни, а у битним чињеницама не постоји противречности између оног што се у разлозима пресуде наводи, о садржини исправа, записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа или записника или изведених доказа.

Из утврђеног чињеничног стања до главне расправе, произилази да је предмет тужбеног захтева утврђење ништавости уговора о преносу удела, закључен дана 27.03.2017. године између ББ као преносиоца и ВВ, као стицаоца удела, на уделу од 100% друштва „.....“ ДОО ....., а који уговор је на захтев туженог ББ раскинут, дана 29.03.2017. године.

Из стања у списима произилази да је тужила и тужени ББ закључили брак 11.10.1975. године, а из Уговора о преносу удела утврђено је да је исти закључен између туженог ББ, као преносиоца и туженог ВВ, као стицаоца удела. Овај уговор је потписан од стране ББ и од стране туженог ВВ, оверен код јавног бележника Ђорђа Сибиновића под бројем УОП - .... од ..... године. У уговору је констатовано да је тужени ББ члан друштва са ограниченом одговорношћу ....., са уделом 100% укупног оснивачког капитала, да је тужени ББ пренео туженом ВВ уз накнаду удео у привредном друштву у износу од 2.824.780,18 динара. Тај износ представља 100% учешћа туженог ББ у основном капиталу друштва, а тужени ВВ, стиче искључиво власништво на пренетом уделу са власничким и управљачким правима.

Из решења Агенције за привредне регистре БД .... од .... године, усвојена је регистрациона пријава поднета од стране туженог ВВ, те је извршена промена у друштву .... ДОО ....., тако што је уместо ранијег члана ББ уписан ВВ, са 100% удела у друштву.

На основу Изјаве о раскиду Уговора о преносу удела закљученог под бројем УОП - ..... од ..... године, утврђено је да је тужени ББ дана 29.03.2017. године дао изјаву да раскида предметни уговор о преносу удела, због неиспуњења уговорне обавезе од стране туженог ВВ.

Наиме, предметни уговор о преносу удела од 27.03.2017. године је раскинут дана 29.03.2017. године. Тужила је поднела тужбу захтевајући да се утврди да је овај уговор о преносу удела оверен 27.03.2017. године, ништав, а који је закључио тужени ББ, као преносилац удела са туженим ВВ, као стицаоцемудела.

Тужила захтев за ништавост предметног уговора заснива на тврдњи да је наведени уговор закључен противно одредбама члана 174 Породичног закона, јер је располагао уделом без њеног знања и одобрења, иако је имала 50% удела у друштву, а по основу стицања у браку.

Одлучујући о тужбеном захтеву првостепени суд, а полазећи од одредби члана 103 Закона о облигационим односима, као и од члана 153 Закона о привредним друштвима, те и члана 174 Закона о породичним односима, закључује да тужбени захтев није основан. Одлука првостепеног суда је правилна.

Међу странкама није спорно, да су тужила и тужени ББ у барку, није спорно ни да је тужени ББ са ВВ, закључио уговор о преносу удела, дана 27.03.2017. године, није спорно ни да тужени ВВ није уплатио цену по предметном уговору, и није спорно да је уговор раскинут дана 29.03.2017. године. Није спорно да уговор није реализован.

У конкретном случају, тужила је поднела тужбу за утврђење ништавости уговора о преносу удела, 100% оснивачког капитала ..... ДОО ....., који су закључили

тужени ББ, као преносилац и ВВ, као стицалац удела дана 27.03.2017. године, овај уговор је раскинут једностраном изјавом воље туженог ББ, као преносиоца, дана 29.03.2017. године у складу са одредбом члана 124 Закона о облигационим односима.

Дакле, ради се о тужби за утврђење (декларативна тужба) код које је члан 194 става 2 Закона о парничном поступку и члан 109 става 1 Закона о облигационим односима, ограничава – условљава могућност подношења овакве тужбе и вођења поступка по њој постојањем правног интереса за утврђење. Тужилац за утврђење може да се поднесе ако тужила има правни интерес да суд утврди постојање, односно непостојање неког спорног права или правног односа, пре доспелости захтева за чинидбу из истог односа или истинитост односно неистинитост неке исправе, или ако тужила има неки други правни интерес. То значи да такав интерес постоји, када се правни положај тужиоца показује као неизвесан, у односу према туженом, а отклањање ове неизвесности оправданом. Међутим, у праву или правни однос који више не постоји, може бити предмет утврђења ако његово раније постојање је основ неког захтева у садашњости. Међутим, тужила није доказала да има правни интерес за подношење овакве тужбе. У конкретном случају тужени ББ је оснивач 100% оснивачког капитала, једини власник ДОО Друшва ..... Дакле, ради се о једночланом друштву које се оснива одлуком о оснивању туженог као физичког лица, чија је имовина, као оснивача одвојена од имовине овог друштва. Тужила, према стању у списима, није учесник и потписник одлуке, о оснивању, те је она по основу стицања у браку не може стећи власничко управљачка права у једночланом друштву са ограниченом одговорношћу. Наведена права и обавезе припадају само његовом оснивачу, а тужила не може стећи статус оснивача преко улога који је брачни друг унео у друштво и заједничкој имовини. Новчана средства која су унета у привредно друштво у моменту уношења представљају имовину брачних другова, која је стечена у браку и као таква припадају тужили, међутим, имајући у виду да заједничка имовина брачних другова постаје својина друштва од тренутка уношења у друштво, те на тај начин се искључују власничка права брачног друга улагача, али имовина правног лица не може да представља имовину која је стечена радом оснивача и власника тог правног лица и његовог супружника током трајања брачне заједнице, већ брачни друг који му је уписан као власник правног лица, може по основу стицања у браку захтевати новчану противвредност улога сразмерно свом уделу у стицању имовине.

Стога су неосновани наводи у жалби, да је првостепени суд погрешно применио односно да није правилно применио одредбу члана 174 породичног закона којим је прописано да заједничком имовином супружника управља и располаже заједнички и споразумно, те да је располагање од стране њеног супруга ББ, са преносом оснивачког удела, супротно принудним прописима и јавном поретку, што га чини ништавим. Заправо, тужила није доказала да постоји правни интерес за подношење тужбе, у ситуацији када је предметни уговор чије се утврђење ништавости тражи није реализован, што међу странкама није спорно, јер је образлажући свој правни интерес, за подношење овакве тужбе, навела да је могуће да тужени ВВ, због раскида уговора, покрене тужбу за накнаду штете, и против ње, као имаоца дела имовине предметног удела на основу заједничке имовине брачних другова. Међутим, обзиром да тужила није наведена као сувласник удела друштва, који је у предметном уговору располагано, и како је одредбом члана 174 Породичног закона Републике Србије прописано да имовина коју су супружници стекли радом у току трајања брачне заједнице у браку представља њихову заједничку имовину, а како имовина правног лица не може да представља имовину која је стечена радом оснивача и власника тог правног лица и

његовог супружника током трајања његове брачне заједнице, то је неоснован предлог тужиље за утврђење ништавости предметног уговора.

Са свега изложеног, одлучено је као у изреци пресуде, применом одредбе члана 390 Закона о парничном поступку.

**ИС/БС**

**ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА**  
**Невен Вукашиновић, с. р.**

**За тачност отправка**